

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Z. G.**, zast. Mgr. Tomášem Čísařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2015, č. j. 2 A 56/2015 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „prvoinstanční orgán“) rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015, č. j. KRPA-418249-40/ČJ-2014-000022, žalobci uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce trvání devíti měsíců s počátkem od pozbytí oprávnění k pobytu na území České republiky. Prvoinstanční orgán stanovil též žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční orgán uvedl, že žalobce byl dne 29. 10. 2014 kontrolován v rámci společné kontroly Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskorta a Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu při výkonu pracovní činnosti v restauraci Zlatý orel. Prvoinstanční orgán na základě úředního záznamu o kontrole konstatoval, že žalobce na sobě měl pracovní oděv a kontrolujícím orgánům předložil platný cestovní pas a dohodu o pracovní činnosti ze dne 3. 10. 2014 uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnancem a společností ČÍNSKÝ OREL, s. r. o. jako zaměstnavatelem. Na základě této dohody měl žalobce pracovat pro zaměstnavatele jako

pomocník v kuchyni s hodinovou odměnou ve výši 80 Kč. Prvoinstanční orgán přitom zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, respektive účasti v právnické osobě, které je platné od 8. 11. 2013 do 7. 11. 2015. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl schopen předložit odpovídající povolení k zaměstnání a dále také vzhledem k informaci předložené Úřadem práce České republiky, že žalobce není držitelem povolení k zaměstnání, a informaci předložené Magistrátem města Mladá Boleslav, že v živnostenském rejstříku k jeho osobě není veden žádný zápis, dospěl prvoinstanční orgán k závěru, že žalobce vykonával práci v restauraci Zlatý orel nelegálně.

K vyjádření žalobce prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správní spis považuje za kompletní, žalobce byl kontrolován přímo při výkonu pracovní činnosti a kontrolujícím orgánům předložil dohodu o pracovní činnosti. Je tedy zřejmé, že naplnil podmínky pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Návrh na provedení výslechu žalobceva zaměstnavatele prvoinstanční orgán odmítl jako nadbytečný, neboť pracovněprávní vztah žalobce již byl dostatečně prokázán dohodou o pracovní činnosti. K návrhu žalobce na opětovné provedení výslechu své osoby prvoinstanční orgán uvedl, že žalobce využil svého práva, neodpověděl na položené otázky a k věci se ani dodatečně nevyjádřil. Prvoinstanční orgán konstatoval, že není povinen oznamovat žalobci předem zamýšlené otázky a předvolávat jej znovu k výslechu. K návrhu na provedení dokazování správním spisem vedeným oblastním inspektorátem práce konstatoval, že v nyní posuzované věci není důvod přihlížet ke kontrole zaměstnavatelů, která není zaměřena na kontrolu cizinců. K tvrzení žalobce, že se nedopustil žádného správního deliktu, prvoinstanční orgán uvedl, že takovou otázkou se vůbec nezabýval, neboť v posuzované věci je podstatné pouze to, že žalobce porušil podmínky pro výkon pracovní činnosti na území České republiky podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a to minimálně dne 29. 10. 2014, kdy v restauraci ČÍNSKÝ OREL, s. r. o. vykonával nelegální pracovní činnost. Tímto porušením právního předpisu žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

Prvoinstanční orgán dále posoudil, zda správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce odmítl vypovídat, prvoinstanční orgán jej poučil, že bude vycházet ze zjištěného skutkového stavu věci. Z evidencí Policie České republiky a Ministerstva vnitra prvoinstanční orgán zjistil, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádné rodinné vazby. Žalobce sice je ženatý, avšak jeho žena nemá na území České republiky žádný druh pobytu, a proto se ani nelze domnívat, že by se zde nacházela. Prvoinstanční orgán rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobce přicestoval do České republiky už v roce 2006, od té doby si prodlužoval pobyt a své bytové potřeby uspokojuje prostřednictvím nájemního vztahu. Žalobce sice je jednatelem české společnosti Chuang Chi Ji s. r. o., avšak řízení této společnosti může zajišťovat prostřednictvím dalších společníků ze země svého původu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem prvoinstanční orgán neshledal, že by vyhoštěním žalobce mělo dojít k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, přičemž také poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21. Při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění prvoinstanční orgán zohlednil znění § 174a zákona o pobytu cizinců a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, přičemž konstatoval, že podle usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06, nelze považovat pobyt cizince na území České republiky za výkon základního lidského práva. Prvoinstanční orgán uzavřel, že stupeň integrace žalobce nepřevažuje nad jeho protiprávním jednáním, a správní vyhoštění je proto přiměřené. Při stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, prvoinstanční orgán přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nelegálně pracoval minimálně dne 29. 10. 2014, což označil za porušení

pokračování

zákonem chráněných zájmů, a uložil vyhoštění na dobu o délce trvání při dolní hranici zákonného rozmezí. Prvoinstanční orgán při svém rozhodnutí přihlédl rovněž k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, podle kterého se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2015, č. j. CPR-17599-3/ČJ-2015-930310-V238, žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí prvoinstančního orgánu. V odůvodnění neshledala, že by prvoinstanční orgán porušil § 2, § 3, a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a uvedla, že je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy České republiky byly dodržovány a aby na jejím území pobývali pouze cizinci, kteří tyto předpisy dodržují. Prvoinstanční orgán podle žalované dostatečně vysvětlil, jakým jednáním žalobce porušil právní předpis, přičemž toto jednání je podloženo ve správním spise. Žalovaná odmítla námitku, že prvoinstanční orgán vyšel z dohody o pracovní činnosti, aniž by přitom posoudil, zda žalobce skutečně vykonával nelegální práci. Žalovaná označila jako nepravděpodobné, že žalobce měl předmětnou dohodu, předložil ji kontrolujícím orgánům a přitom ji nepodepsal. Nadto, žalobce vykonával nelegální práci přímo při kontrole v restauraci Zlatý orel, to znamená minimálně dne 29. 10. 2014. Otázka, zda je dohoda o pracovní činnosti platná, podle žalované není relevantní, neboť její zodpovězení nemůže nic změnit na skutečnosti, že žalobce nelegálně vykonával práci. Žalovaná se neztotožnila s námitkou, že prvoinstanční orgán neprokázal, zda se žalobce skutečně nacházel v kuchyni restaurace Zlatý orel. Uvedla, že žalobce byl kontrolujícími orgány ztotožněn na základě jím předložených dokladů. Není rovněž pravdou, že by se prvoinstanční orgán nezabýval skutečností, zda žalobce má či nemá pracovní povolení. Tato skutečnost byla dostatečně doložena informací Úřadu práce České republiky. Žalovaná odmítla, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje skutkovou větu, přičemž konstatovala, že naplňuje požadavky vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 As 162/2012 - 34. K námitce, že prvoinstanční orgán neprovedl dostatečné dokazování, žalovaná uvedla, že o zjištěném skutkovém stavu nemá žádné pochybnosti a prvoinstanční orgán dostatečně vysvětlil, proč neprovedl další navrhované důkazy. Podle žalované správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce ostatně nevysvětlil, v čem konkrétně by měl tento zásah spočívat. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je podle žalované adekvátní k porušení právního předpisu žalobcem a ke skutečnosti, že se jedná o jeho první porušení. Žalovaná se rovněž neztotožnila s tvrzením, že by správní vyhoštění pro žalobce znamenalo, že se už nikdy nebude moci vrátit na území České republiky.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 10. 2015, č. j. 2 A 56/2015 - 28, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované. V odůvodnění rozsudku odmítl, že by žalovaná založila své rozhodnutí pouze na dohodě o pracovní činnosti žalobce. Zdůraznil, že tuto dohodu předložil pracovníkům kontrolního orgánu spontánně sám žalobce při kontrole v restauraci Zlatý orel dne 29. 10. 2014 ve snaze doložit důvod svého pobytu v provozovně. Dohoda byla sepsána na tiskopisu společnosti ČÍNSKÝ OREL, s. r. o., přičemž žalobce ji sjednal s další osobou asijské národnosti, a tudíž lze podle soudu předpokládat, že žalobce byl seznámen s jejím obsahem. Skutečnost, že žalobce v uvedené restauraci vykonával práci, je doložena rovněž docházkovým listem stvrzeným vlastnoručním podpisem žalobce. Správní orgány podle soudu dostatečně vysvětlily, že žalobce vykonával práci nelegálně, přitom vyšly ze sdělení Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 4. 12. 2014, podle kterého žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání, a z potvrzení Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 18. 12. 2014, podle kterého žalobci nebylo vydáno žádné živnostenské oprávnění. K námitce, že správní orgány nezjišťovaly, zda žalobce skutečně podepsal dohodu o pracovní činnosti, popřípadě, zda věděl, co podepisuje a za jakých podmínek, Městský soud v Praze opět uvedl, že žalobce tuto dohodu osobně předal pracovníkům kontrolních orgánů a sám se tedy domníval,

že jej tato dohoda opravňuje k výkonu zaměstnání v restauraci Zlatý orel. Soud rovněž zhodnotil, že uvedená dohoda má všechny náležitosti dohody o pracovní činnosti, to znamená, že je v ní přesně uveden zaměstnavatel, zaměstnanec, druh pracovní činnosti, doba, na kterou se dohoda uzavírá, a hodinová odměna. Tvrzení žalobce, že byl v provozovně v době kontroly pouze na návštěvě u přátel, podle Městského soudu v Praze vylučuje žalobcem podepsaný docházkový list. Soud odmítl, že správní orgány neprovedly jiný důkaz, než výslech žalobce. Ten přitom odmítl vypovídat a k položeným otázkám se nevyjádřil ani později. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgány vycházely z dohody o pracovní činnosti ze dne 3. 10. 2014, z docházkového listu v provozovně společnosti Čínský orel s. r. o. z 29. 10. 2014, z potvrzení Úřadu práce, Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 4. 12. 2014, z potvrzení o neexistenci zápisu v živnostenském rejstříku Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 17. 12. 2014 a ze zjištění Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu ze dne 3. 2. 2015 o provedené kontrole v provozovně společnosti ČÍNSKÝ OREL, s. r. o. ze dne 29. 10. 2014.

Městský soud v Praze se také neztotožnil s tvrzením, že ve správních rozhodnutích chybí jakákoliv úvaha o přesném vymezení průběhu protiprávního jednání žalobce. Soud konstatoval, že ve spisu je dostatečně doloženo, že žalobce minimálně dne 29. 10. 2014 vykonával bez povolení zaměstnání v restauraci Zlatý orel. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena přiměřeně při dolní hranici, tj. v délce trvání devíti měsíců. K námitce žalobce, že není zřejmé, kdo a na základě jakého oprávnění vytvořil fotodokumentaci založenou ve spise, Městský soud v Praze uvedl, že spis žádnou fotodokumentaci neobsahuje, avšak i kdyby obsahoval, byla by k jejímu pořízení nepochybně oprávněna Policie České republiky v rámci svých kontrolních oprávnění. Městský soud v Praze konstatoval, že výroková část rozhodnutí prvoinstančního orgánu je zcela v pořádku, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 As 162/2012 - 34, postačuje, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo správní vyhoštění uloženo a v odůvodnění rozhodnutí je následně charakterizováno jednání, které mělo předmětnou skutkovou podstatu naplnit. K námitce, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvedl, že žalobce nevyužil možnost podat prvoinstančnímu orgánu výpověď a upřesnit svá tvrzení. Žalobce tak neučinil ani později. V tomto ohledu Městský soud v Praze poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 As 142/2012 - 23, podle kterého ačkoliv je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy dohledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince a které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu uložením správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, popřípadě, aby o tom nabídl důkazy. Žalobce tak ovšem v posuzované věci neučinil, ačkoliv k tomu měl dostatečný časový prostor. Prvoinstanční orgán proto zcela správně vycházel pouze ze skutečností, které během řízení zjistil z evidence Policie České republiky a Ministerstva vnitra. Z těchto informací vyplývá, že žalobce nemá v České republice žádné rodinné vazby. K námitce žalobce Městský soud v Praze neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů odporovala nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06. Soud uzavřel, že v dané věci nemá žádnou relevanci žalobcem předložené povolení k zaměstnání ve společnosti ČÍNSKÝ OREL, s. r. o., neboť to bylo vydáno s účinností až od 1. 4. 2015.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasáční stížnost. V ní uvedl, že správní rozhodnutí jsou v rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 4, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu a také s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i dalšími ustanoveními zákona, nadto jsou nepřiměřená, nepřezkoumatelná a nevycházejí z dostatečně

pokračování

zjištěného skutkového stavu věci. Rozsudek Městského soudu v Praze podle stěžovatele pouze přebírá argumentaci správních orgánů, aniž by se samostatně vypořádal s žalobními námitkami. Správní orgány podle stěžovatele založily nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí, neboť se nezabývaly otázkou, zda fyzicky vykonával nelegální práci. Namísto toho svá rozhodnutí založily na dohodě o pracovní činnosti získané kontrolními orgány, aniž by zkoumaly, jestli ji stěžovatel vůbec podepsal, jak dlouho a jak často pracoval, zda pracoval za úplatu a zda lze jeho činnost kvalifikovat jako práci. Správní orgány podle stěžovatele nezohlednily možnost, že stěžovatel mohl být v místě kontroly pouze shodou okolností na návštěvě u přátel. Tyto skutečnosti však podle stěžovatele bylo nutné zjistit s ohledem na stanovení intenzity protiprávního jednání, respektive délky vyhoštění. Městský soud v Praze podle stěžovatele založil nepřezkoumatelnost svého rozsudku, protože se nevypořádal s tím související žalobní námitkou. Správní orgány podle stěžovatele provedly toliko důkaz prostřednictvím dohody o pracovní činnosti, která je však podle hmotného práva neplatná, a vyšly z úředního záznamu oblastního inspektorátu práce. Stěžovatel využil svého práva a neodpověděl na otázky kladené prvoinstančním orgánem. Když ovšem později navrhl opětovné provedení výslechu, prvoinstanční orgán tento návrh ignoroval a bez odůvodnění jej zamítl jako nadbytečný. Podle stěžovatele v průběhu řízení rovněž přicházelo v úvahu vyslechnout jeho zaměstnavatele. Dále nelze opřít správní vyhoštění pouze o skutečnost, že byl fyzicky zastižen v prostorách možného zaměstnavatele. Správní orgány tedy nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a Městský soud v Praze posoudil předložené právní otázky nesprávně. Přitom správní rozhodnutí obsahují celou řadu relevantních informací, aniž by bylo zřejmé, které z nich jsou podloženy důkazy. Ani z fotodokumentace založené ve spise nevyplývá, kdy a kým byla pořízena. Vzhledem k uvedenému stěžovatel namítl, že doba, po kterou byl stěžovateli znemožněn vstup na území členských států Evropské unie, nemohla být řádným způsobem stanovena. Stěžovatel poukázal na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 741/06 a konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami a hodnocením důkazu na straně jedné a právními závěry na straně druhé; nikoliv toliko vztah mezi skutkovými náznaky a domněnkami a na jejich základě učiněnými právními závěry. Rozsudek Městského soudu v Praze podle stěžovatele nedává odpověď na jeho žalobní námitky, je tedy možné považovat jej za nepřezkoumatelný. Rozhodnutí správních orgánů a rozsudek Městského soudu v Praze jsou podle stěžovatele formalistické a odporují zásadě materiální pravdy.

Stěžovatel konstatoval, že správní vyhoštění rovněž představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život, přičemž správní orgány a Městský soud v Praze tento aspekt správního vyhoštění v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně neodůvodnily. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že podle soudu správní orgány přiměřenost zásahu posoudily dostatečně, ačkoliv stěžovatel v průběhu řízení nevypovídal, a proto ani nebylo co posuzovat. Správní orgány měly podle stěžovatele přihlídnout ke skutečnosti, že měl v České republice dlouhodobý pobyt a jeho vyhoštění bude mít množství negativních důsledků. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60 a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39. Stěžovatel také připomněl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 - 89. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2015, č. j. 2 A 56/2015 - 28.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že trvá na závěrech uvedených v jejím rozhodnutí a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že Městský soud v Praze, jakož i správní orgány, založily nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí, neboť se nezabývaly otázkou, zda stěžovatel skutečně nelegálně vykonával práci. V rozsudku Městského soudu v Praze i v obou správních rozhodnutích je zcela explicitně popsáno, že stěžovatel byl 29. 10. 2014 zastížen kontrolními orgány v restauraci Zlatý orel, prokázal se vlastním cestovním dokladem a předložil dohodu o pracovní činnosti se zaměstnavatelem, tj. společností ČÍNSKÝ OREL, s. r. o., což je doloženo úředními záznamy ze dne 29. 10. 2014, které jsou součástí správního spisu. Ve spisu je rovněž založena kopie dohody o pracovní činnosti, podle které se stěžovatel dohodl se zaměstnavatelem, že pro něj bude za úplatu vykonávat práci pomocníka v kuchyni. Uvedené skutečnosti umožňují učinit zcela logický závěr, že stěžovatel minimálně dne 29. 10. 2014 v restauraci Zlatý orel vykonával práci. Uvedený závěr by bylo možné zpochybnit, kdyby stěžovatel přednesl dostatečně důvěryhodné vysvětlení zjištěných skutečností. K tomu ovšem nedošlo, přičemž stěžovatelem uvedená tvrzení Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečně koherentní. Vzhledem k výše uvedenému se totiž jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by stěžovatel byl zastížen kontrolujícími orgány v místě, kde podle jím předložené dohody měl vykonávat práci, toliko shodou okolností při návštěvě přátel. Uvedené tvrzení nikterak nevysvětluje, proč stěžovatel kontrolním orgánům tuto skutečnost nesdělil a proč jim naopak sám předal předmětnou dohodu o pracovní činnosti. Stejně tak se jeví jako účelové tvrzení, že stěžovatel uvedenou dohodu vůbec nepodepsal, popřípadě, pokud už ji podepsal, tak nevěděl, co je jejím obsahem. Takové tvrzení opět nevysvětluje, proč by se s touto dohodou pokoušel prokázat u kontrolních orgánů, respektive, proč by ji měl vůbec u sebe, pokud ji podepsal někdo jiný. Stěžovatel ostatně netvrdil, že by jej někdo donutil dohodu podepsat, případně, že by mu někdo sdělil, že obsahuje jiné skutečnosti. V posuzované věci vůbec není podstatné, jestli předmětná dohoda byla či nebyla platná v pracovněprávním smyslu. Podstatné je, že prokazuje určitý úmysl stěžovatele, a proto zapadá do důkazního řetězce, z něž vyplývá, že stěžovatel v restauraci Zlatý orel pracoval jako pomocník v kuchyni.

Přitom není zřejmé, proč se stěžovatel domnívá, že k výkonu této práci nepotřeboval povolení k zaměstnání, respektive, že správní orgány tuto skutečnost dostatečně neprokázaly.

Podle § 178b zákona o pobytu cizinců „[z]aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání [...]“ Citované ustanovení přitom odkazuje na zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“

Podle § 10 zákona o zaměstnanosti „[p]rávem na zaměstnání je právo fyzické osoby, která chce a může pracovat a o práci se uchází, na zaměstnání v pracovněprávním vztahu (dále jen "zaměstnání"),

pokračování

na zprostředkování zaměstnání a na poskytnutí dalších služeb za podmínek stanovených tímto zákonem.“ Citované ustanovení přitom odkazuje na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 1 písm. a) zákoníku práce „[t]ento zákon upravuje právní vztahy vznikající při výkonu závislé práce mezi zaměstnanci a zaměstnavateli; tyto vztahy jsou vztahy pracovněprávními.“

Podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce „[z]ávislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“

Stěžovatelem předložená dohoda o pracovní činnosti podle Nejvyššího správního soudu dostatečně prokazuje, že stěžovatel vykonával závislou práci, tedy, ve smyslu výše uvedených ustanovení, zaměstnání, ke kterému potřeboval povolení správního orgánu. Skutečnost, že se jednalo o nelegální výkon práce, je opět zcela explicitně popsána v obou správních rozhodnutích i v rozsudku Městského soudu v Praze a doložena ve spisové dokumentaci prostřednictvím informace získané od Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 4. 12. 2014, podle které žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání, a z potvrzení Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 18. 12. 2014, podle kterého stěžovateli nebylo vydáno žádné živnostenské oprávnění. Zdejší soud přisvědčil stěžovateli, že správní orgány detailně nezkoumaly, jak dlouho stěžovatel nelegálně vykonával práci. V tomto ohledu je však nutné zdůraznit, že správní orgány stěžovateli uložily správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na základě skutkového závěru, že stěžovatel nelegálně vykonával práci právě dne 29. 10. 2014, to znamená při kontrolní akci. Jakékoliv zpřesňování tohoto skutkového zjištění by tedy pro stěžovatele buď nemělo žádný význam, nebo by naopak vedlo k prodloužení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Skutečnost, že správní orgány v tomto ohledu nezpřesňovaly svá skutková zjištění, tedy nemohla negativně zasáhnout právní sféru stěžovatele. Zdejší soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele, že správní orgány ignorovaly důkazní návrhy stěžovatele. Prvoinstanční orgán se s těmito návrhy jednoznačně vypořádal, přičemž stěžovateli vysvětlil, že nashromážděné důkazy postačují ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jinými slovy také vysvětlil, že opětovný výslech stěžovatele má, za situace, kdy již stěžovatel zná kladené otázky, jen malou důkazní hodnotu, přičemž uvedený důkazní návrh je tím spíše nadbytečný, že stěžovatel měl dostatek času, aby správním orgánům poskytl vlastní vyjádření, což ostatně posléze učinil. Prvoinstanční orgán rovněž v odůvodnění rozhodnutí nastínil, že výslech zaměstnavatele popřípadě připojení obsahu správního spisu vedeného ve věci tohoto zaměstnavatele nemůže přinést žádná relevantní zjištění. Ostatně, Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak by mohly navržené důkazy vysvětlit výše naznačené logické rozpory v tvrzení stěžovatele, že se v místě kontrolní akce nacházel pouze na návštěvě u přátel.

K toliko obecné námitce stěžovatele, že správní rozhodnutí obsahují celou řadu relevantních informací, aniž by bylo zřejmé, které z nich jsou podloženy důkazy, zdejší soud toliko obecně uvádí, že ve správních rozhodnutích neshledal žádné závěry, které by nebyly podloženy spisovou dokumentací. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele ohledně fotografické dokumentace. Správní spisy neobsahují žádnou fotodokumentaci z kontrolní akce a správní orgány i Městský soud v Praze staví své závěry na zcela jiných podkladech. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s námitkou stěžovatele, že správní orgány vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a neshledal, že by porušily namítaná

ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, a to zcela přezkoumatelným způsobem a v souladu se zákonem. Odůvodnění obou rozhodnutí i rozsudku přitom nikterak neodporuje závěrům, které Ústavní soud učinil v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06.

K námitce, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel v průběhu řízení namítal tento zásah toliko v obecné rovině. Prvoinstanční orgán proto vycházel z informací, které k osobě stěžovatele mají orgány české veřejné správy, přičemž nezjistil skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že vyhoštěním stěžovatele dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nadto, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 146/2012 - 21, konstatoval, že „[...] ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (*ex offio*), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze opakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena“. Na základě těchto závěrů lze konstatovat, že správní orgány i Městský soud v Praze postupovaly při posuzování výše uvedené námitky zcela v souladu se zákonem. Ze skutečnosti, že se stěžovatel na území České republiky zdržoval dlouhodobě, ani z jím uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že za daných skutkových okolností nemůže být vyhoštěn.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení procesně úspěšný a žalované žádné takové náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu